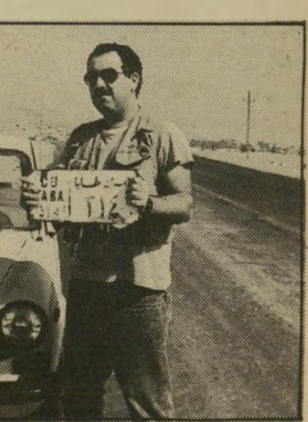

(המשך עמוד 15)

כפתה הנמל עומדים ארבעה קצינים מצריים. הם אינם מתירים לנו להיכנס. מבעד לכתפיהם אפשר לראות מות, אר ניה ובניין גדול. עשורת אנשים נכ נסים לבניין בשורות מקורות.

תושבי מצריים יכולים להפליג לע קבה רק מנמל נואיבה. פעמיים ביום, בבוקר ואחרצהריים, מפליגה אונייה מנואיבה לעקבה.

בתים רבים, בשלבי בנייה שונים, מקיפים את הנמל. ביתהמלון אך הרסין נפתח לקהל לפני ארבעה חודי שים. זהו ביתמלון קטן, בן 18 חדרים.

הצלם ציון צפירי בנואיבה, הם התגובו לחדר...

יש חנות פטורה ממכס, העומדת לר שות התיירים. במלון מתאכנסים מצרים וגם מעט תיירים, אומר פקידהקבלה של אך הרסין. המלון הקטן אינו אתרנופש.

הוא רחוק מהחוף, ואין בסביבתו מקר מותבילוי. אלהרסין נבנה למען מי ש רוצים להפליג לעקבה ונאלצים לשהות לילה אחד בסמוך לנמל.

מעבר לכביש ביתיקפה קטן, בנוי מקורותעץ בהירות, בסניגון של עיי רתבוקרים. באלוואדי שמו, מוכרים עיתונים, משקאות וארוחות קלות.

השעה 10 בבוקר. הם כמה גברים מצריים וקבוצה קטנה של תיירים צרפתים יושבים במרפסת ביתהקפה. בקבוצה הצרפתית יש אשה צעירה ויפה, שהיא אזרחית מצרית, פרופסור לארכיטקטורה, שעקרה לפאריס, שם היא מלמדת ככולג' לארכיטקטורה. עם המצרים היא מדברת בצרפתית ועם חבריה לקבוצה היא משוחחת בצרפתית.

תית. אשה תוקפנית וצעקנית, שהביי הכנס בילבול לחייה, ושוב אין היא יודעת מה היא, מצרית או צרפתית. נואיבהטיטי מבבלת ומדהימה גם אותי. האיזור היה שומם כמעט לחלוטין בימי הישראלים. היו כאן רק שבת מר זיינה ואהאיו הציוורים וכפרהדייגים: ביקתה קטנה שאליה צמודה מיסעדה. שני בחורים ישראליים קימו את הכפר בסוף 1974. השינאה בין כפרהדייגים למושב היתה רבה. הדייגים היו בטוחים שחברייהמושב מתנכלים להם, מנסים לגזול את פרנסתם, ורוחקים בשילטר נות שיהרסו את הכפר. במושב שנאו את המיסעדה הקטנה והמצלחיה. ראו בה, ולא בצדק, מתחרה קשה. כפרהדייגים נמחה כליל. נואיבה טיטי עוד תלך ותגדל, אומרים המצ רים.

הבדווים: "אין לי מה לעשות פה."

ומעיינים, והם תמיד היו חלק מנבי עות, לבושים בגלביות, חבושים ככ פיות, הם הסתובבו כחפשויות ככל מקום, עברו במיונון, במושב וככפר הנופש.

לא כך עכשיו. מתוך 130 עובדי כפרהנופש רק 15 הם בדווים. נאטר עליהם לבוא לעבודה בגלביות, לכן קשה להבדיל בינם לבין המצרים. גם חייו של השייח' הקטוע השתנו. הוא היה מינוי ישראלי. כעת ירד מ גדולתו. שייחים אחרים מולכים תחתיו.

בטרבין, השבט הקטן יותר, אני פוג ש שני אחים. סלאמה וסלימאן. הצעיר מבין השניים, סלימאן, עבד במיונון. אני זוכרת אותו כנער וריו ופיקח. עכשיו הם מתפרנסים מהסעות של תיירים לעייןפורטוגה ולקניון הצבאים, וממכירת גמלים למצרים.

המצרים נותנים אלפיים לירות לגמל. הישראלים נתנו רק 500 שקל, אומר סלימאן בעברית. יש פרנסה, אבל אין הרבה עבודה. התיירים מעטים מאוד, אבל לי לא איכ

הצלם ציון צפירי בנואיבה, הם התגובו לחדר...

פת. ישראלים או מצרים. בשבילי הכל אותו רב. כמוזיינה, שבט גדול, דרומית לנר איבה, האווירה קודרת. את האוהלים החליפו בתים קטנים וכעורים. ומה שהיה פעם ישוב כרווי ציבעוני, הפך לעיירה קטנטונת, מרכזת.

כפתח החנות המקומית, מיכנה עץ קטן וצפוף, רובצים כמה צעירים. ביניהם פרג'. גם הוא עבד במיונון. הוא זוכר את כל חבריהמושב שעמים עבר. את שמותיהם הוא מבטא בחיבה רבה. "לא טוב לי", הוא אומר, "בזמן היש ראלים היה לי טוב. יכול להיות שזה מפני שאו הייתי ילד וילדים תמיד שמחים, והיום אני צעיר ואין לי מה לעשות פה. אם היו נותנים לי לנסוע לאילת — הייתי נוסע היום."

האחרים מביטים בו בדממה ולוחי שים לו שישתוק. הם אומרים שיש עבר רה בריג, ושוב שותקים. והדממה הקרה הזו רימות שהם רוצים שאסתלק. ישראל, ישראל", קורא לעברנו נער גבוה ורק. הוא מבקש שנצטרף לווחץ יריים ומוזין אותנו לשתות קפה בביתו. חצי רקה אחרכך, כשהסתובבנו לעבר ביתו, נעלם הנער מהחצר, רומז כי היתה זו הזמנתישוא.

לא נוח להם, לבדווים, עם הישרא לים, ומשום מה נרמה היה לי כי יישוב בדווים שלם נאנח בהקלה כשהסתלקנו משם. חווייה דומה עברה על צבי סוט. אני הייתי מאוד אהוד עליהם, והם אף ביקשו מסאדאת שיתיר לי להישאר בתחנה. בכיקור שלי עכשיו קרה דבר מדהים.

כיום כולם התעלמו ממני. ילדים שממש גידלתי, אנשים שחייתי במחיצתי 10 שנים, העמידו פנים כאילו הם לא מכירים אותי. כיליה התגבבו כמה בדווים לחדרי ככפרהנופש. הם סיפרו לי שחייהם מתנהלים במנותק מהמצרים. הם הזמין נו אותי לכירה שערכו לכבודי. את הכי בש שחשו בכפרם, אולם הכירה נערכה הרחק משם, כדי לא לרמוז על קשר הרק מדי ביני לבינם.

* מחוייך בדיו את השלט המצרי למכוניתו, ובו המילה, "שאבא" והמיס פר 314.

עבר חרשים אחרים מאו שהתי חלתי בקורס בביתהספרלהורים של מכוון אדנר. במהלך החודשים הא ל הפכתי. פרופסור לאלרל". פתרתי בבית בעיות שלא היו קיימות, מנעתי עימותים. החלטתי להפסיק להתערב במריבות של שם, ובתוך יום הוא הפי סיק לריב.

חדלתי להעניק לילד תשומתלב יתרה ושרותים מיותרים, והיום הוא כבר כמעט ולא צריך אותי, הוא מסתדר באופן יוצא מן הכלל בעצמו. אני לא נכנסת איתו למאבקיות מיותרים, ול כן החדר שלו נראה לפעמים כמו החדר האחורית של מחסןגרטאות. אני לא מעודדת אותו לתחרותיות ואין לי צי פיות גבוהות ממנו.

אני מרבה להתייעץ איתו, לשתף אותו ולבקש את עזרתו בבית, והוא נע נה בשימחה, מיעץ, מעודד אותי, ומ ציע רעיונות נפלאים.

חשבתי שהגעתי אל המנוחה ואל ה נחלה, אל ג'היערן של היחסים הטובים בבית, אל האווירה הנעימה. אך לאט לאט מסתבר לי שטעיתי. מסתבר לי, מעודדות של חבריילקבוצה, שהנורא מכל עוד לא הגיע, שהמילחמות האמי תיות עוד מחכות לי כפתח.

עכשיו אני יושבת בחדרה וסופרת את הימים, השבועות, החודשים והשנים שנתרו לשם עד שיגיע כשעה טובה

איך להיות הורה

מאת ענת סרגוסטי יועצת זיו"ת אברמסון

יש לך שיעורים היים? כבר הכנת את השיעורים? אני מציעה שתשבי להכין את השיעורים, כדי שאחרכך תוכלי להספיק גם רכבים אחרים. אם לא תגמור את השיעורים, לא תוכל לראות כוחהמחץ בטלוויזיה.

בהתרגויות, בהתמרמרות ובמה לא. ר זה משפיע על כל היחסים בבית, והיחי סים מתקלקלים ונהרסים ותלויים לגמ רי בשאלה אם הילד הכין או לא הכין את השיעורים. והילד, כדי להימנע מעימותים, מת חיל לפעמים לשקר. אמה נכנסת בש קטבשקט לחדר שלו כשהוא ישן, מח טטת לו בילקוט, בודקת את השיעורים, רואה שלא הכין, מתרגזת, מענישה, או מבטיחה הבטחות, פרסים, שכר, מתנות. ואחרכך מאיימת ומונעת ממנו דברים האהובים עליו.

אלף בפעם השנייה

כיוון שעוד לא התנסיתי כחור ייה המפוקפקת של מאבק על שי עוריהבית, החלטתי להביא עדות ממי קור ראשון, של אמה שהתנסתה בזה, עברה את כל הדרך ובחרה לבסוף בשי טה האדלרית המיעצת שלא להתערב. וכך היא מספרת: לפני אדלר הייתי, אמה למופת" וה פרתו כמעט כל אחד מהעקרונות האר לריים. בצורה התמורה ביותר הענקתי שרותים מיותרים וחסותייתר. גידלתי את בניהבכור כילד תלתוי מבחינה פיסית וריגשית, חסר כושר החלטה וב צוע, כליכך רגיל לאמה ה

אל תתעורבו בשיעורים!

עושה עבורו את הכל, עד שאיבד כל רצון לעצמאות. היום, מבטב לאחור, נדמה לי שחוצ מללכת לשרותים במ קומו, עשיתי את כל השאר בהתלהבות וב"הצלחה" מרובה. לא פסחתי כמובו, גם על נושא השיעורים. החל ביום הראשון ללימודים ישבתי לידו כשהכין שיעורים. עזרת, תיקנתי, ציירתי, בצבעתי. איך אפשר שלא הכל יהיה מושלם? סידרתי ילקוט, חידרתי עפרונות, הכנתי מערכת, עטפתי מחברות, בקי צור — עברתי בפעם השנייה את כיתה אלף, בית וגימל, ואני מוכרחה לציין שקיבלתי ציונים מצויינים וכל המורים היו מאוד מרוצים. מכיוון שמיכאל היה ילד מאוד ממושע, הרי שחוצ מתחושתי עייפות ואחריות עצומה על לימודים של שלו שה אנשים — שלי, של מיכאל ושל דניאל, שנכנס לכיתה אלף — היחסים נשארו טובים, ורק בפנים התחיל סיר הלחץ לרתוח (גם של מיכאל וגם שלי).

כשהגענו מיכאל ואני לכיתה דלת, השתתפתי עם בעלי בביתהספר להור רים. הרעיונות חילחלו והיכו שורש, אבל בפנים עדיין חשתי שאני חייבת להמשיך ולהשגיח, אחרת... לכן גם כל השיחות עם מיכאל על כך שהשיעורים הם עניינו ובאחריותו, וכל הניסיונות לא להתערב, ולא להשי גיח, ולא לבדוק, היו עקרים והסתיימו בהצעות לילית בילקוט ובמחברות ובי אימרותישפר כמו: "זה בסדר לא לקבל 10", שלא האמנתי בהן כלל. היות ולא חשתי בפנים במה שניסי

אני מצטערת, אתה לא יכול ללכת לשחק עם החברים, כי עוד לא גמרת את השיעורים." תראה לי את השיעורים שהכנת, אני רוצה לראות אם פתרת את התרגי לים נכון." זה מתחיל, כך סיפרו לי, בקטנות. בהמון רצון טוב של ההורים לעזור, לת מוך, לסייע. זה מתחיל בלי להרגיש. אבא ואמא נורא רוצים שהקטן ישתלב בביתהספר. הם נורא רוצים שהילד יה יה תלמיד טוב ומוצלח. הם רוצים שיה המסיים את ביתהספר בהצטיינות (לא זה מתחיל בטוב, וזה ממשיך קצת פחות טוב, וזה נגמר במילחמות יומיר מיות, כבעטים, כמאבקיות, במריבות,

אל ספסלהלימודים. אז, כך הרדעו לי, יתחילו המאבקים האמיתיים. שם מונח המושק האמיתי, מסתתר לו בתוך יל קוט מודרני, בצורת מחברת עטופה בעי טיפה צבעונית מצויירת, מתחבא בתוך ספרלימוד לגיל הרך. זה המיזבח הא מיתי, שעליו מקריבים ההורים את היח סים הטובים עם ילדיהם: שיעוריהבית. איזו אמה אינה רוצה שכנה יביא הביתה רק עשיריות בתעודה? איזה אב אינו מתנפח בנאוה כאשר הוא רואה את בתו הקטנה יושבת ולומדת כמו תלמיד חכם? איזה הורה אינו מצפה בקוצררוח לרגע שילדו יגיע לביתהספר, כדי ש יוכל לשבת ביחד איתו בהרמוניה ולע וזר לו כהכנת השיעורים? כמה זמן אר רכת ההרמוניה הזאת? כמה זמן עובר עד שההורה הופך לשוטר מאיים? באי זה בית אין מילחמות יומיומיות על הכי נת השיעורים?

בנים גידלתי

"אמא, למה לא סידרת את כל הבלגאן הזה בחדר שלי?"
"ולמה אתה לא מסדר, אם זה מפריע לך?"
"ככה!"
"אז אולי מחר, כשתחזור מהגן, נסדר את זה ביחד!"
"אבל מחר, כשאני אחזור מהגן, אני צריך לאכול את השוקולד ששבתא הביאה לי, אז אין לי זמן."
***
"למה אתה מרביץ לעץ במקל?"
"כי יוםיהולדת של העצים כבר נגמר!"